

Srečko Kosovel / Sonet

Ne toži, drug, tožiti je neumno!
Trpiš krivico? Trpi jo pogumno!
In kadar pade nate zadnja noč,
preizkusi v molku svojo moč.

O polnoči — že čujem transmisije,
nov svet je, drug, ki naša srca pije,
ko tvorničar pijan in sit počiva,
se nam pred dušo topla luč razkriva.

Ta luč, ta dobra, ta nam dá poguma,
kot zvezda sredi tvorniškega šuma,
ki delavcu je pred oči prišla,

na trudno dušo mirno prisvetila,
kot golobica razprostrla krila
bi preko poteptanega srca.

Vinko Košak / Naš čas

Vstal je čas
tihih molitev poln,
upov neplodnih,
ponižanih src.
Bil je čas
brnenja žic,
lokomobil drvenja,
radioanten,
brezčasja
in mrzlega kopičenja vsega.
Zapel je človek pesem
o človeku bratu —
ni je izpel.
Hotel je poleteti
s tečaja na tečaj,
o belih sužnjev
svobodi je sanjal,
o črnem obrazu rudarja,
izmučenem obrazu kmeta,
o tovarniškem delavcu,
igralcu, slikarju,
literatu, znanstveniku.

Zasanjal jih je,
kako hite z roko v roki
preko zemlje
in stavijo nove domove
zanimcem.
Pa je obstal ob Triglavu,
ob Soči je pesem sovraštva
zapel,
na Karavankah
Kalvarijo videl,
ob Kolpi
solze v očeh imel.
In je pal
na zemljo,
ki ga je rodila,
govorico materino objel
in blagoslavljal
skalne planine,
zelene ravni domovine,
nje temne lesove
in bele domove.
Svoje pesmi od tečaja do tečaja
pa ni nikdar zapel.